

PAÍS

Diccionari per a incrèduls

Segons mossèn Antoni M. Alcover i Francesc de B. Moll, *Felip*: "Nom propi d'home (en grec *Philippos* 'amador del cavall —arcaica manera de designar el motorista—)".

Segons Pompeu Fabra, *guardiola*: "Vas clos de terrissa, o altre material, amb una petita escaleta per on hom pot ficar-hi monedes, que difícilment poden treure's sense trencar-lo, lladriola".

Segons Joan Coromines, *guardiola*: "Receptacle per a estalvis (veg. *lladriola*, *LLADRE*)".

"LLADRE, del ll. LATRO, primitivament 'guàrdia de cos, mercenari', després 'bandoler, membre d'una banda de bandejats', i en fi 'membre d'una colla de lladres, lladre'".

"LLADRIOLA, 1372, Dicc. de JMarc, i *Torcimany* d'Aversó (202.22); «tres bótes en què stan *lladrioles* de calç», Inv. de les Drassanes de 1467. Els diccs. més vells és també *lladriola* la forma que registren («capsella fictilis», *DTo.* 1647, «capsa feta de terra cuyta», Lacav.; i *guardiola* no es documenta fins a Belv. i Lab. 1840, com a variant de *lladriola*); «y ara és hora / de trencar la *lladriola*», feia cantar el P. Pere Esteve (mort el 1658), franciscà de Calp, que feia campanya de recapta per a la redempció de catius. Certament a Barcelona i en general en el cat. comú de per tot ha predominat avui *guardiola*, sota la influència, aclaparadora i natural, en aquest cas, del verb *guardar*: «Perquè t'has esposat amb una dona lletja i rica n'hi ha que et bescanten i et tenen per un vil saig; veus?, doncs jo admiro la teva dura virilitat: has desflorat una *guardiola*» escriví un cert «Anònim» rient-se de les noces d'un cert «Amygdalus» que li n'havia fetes de crespes i de dures, i que no va acontentar-se amb un «Casament d'Amèlia»".

Segons una versió lliure i adaptada de les coses que passen, *Guardiola*: Integre, reputat i just advocat que no ha ne-

gat mai la seua condició d'advocat en exercici. || Persona que es guanya la vida honestament com advocat, i que no té res a amagar. || Representant dels interessos d'altres persones o empreses en una professió que no té res a veure amb el tràfic d'influències. || Felip. || Personatge que es reserva les accions legals pertinents. || Aspirapresidències, com ara: la Cambra Agrària de Castelló, la Generalitat valenciana, etc. || Yuppie. || Ex-passant amb la consciència tranqui.la. || Motorista. || Motorista que envia un altre motorista a comprar tota l'existència de EL TEMPS als quioscos el diumenge de matí. || Advocat molt escrupolós a l'hora d'acceptar afers, i "pinchan en hueso" els incrèduls. || Lermista obediènt, segons famílies. || Renovador, segons famílies i temporada. || Rebel frívol, segons concepte interfamiliar. || Expert en legislació sobre consum. || La consumació de la legalitat. || Ex-PSP. || Estat d'ambició per l'alcaldia de Castelló. || Cognom gens idoni, ni acreditant consanguinitat, per a la consecució de beques a l'estranger. || Visitant que no ha visitat mai la COPUT. || Víctima d'una conspiració partidista. || Estiu grec. || Individu que mai no ha intervingut en requalificacions urbanístiques. || Voluntari per a ser investigat per la Comissió de Tràfic d'Influències. || President de la Comissió de Tràfic d'Influències. || Així, qualsevol. || Ciutadà partidari de facilitar l'estat dels comptes bancaris, la relació d'activitats, els béns, els interessos, la declaració de renda i una ecografia, si cal, a fi de tallar totes les insídies i calúmies que propaguen determinats mitjans de comunicació. || Procediment d'envasat que fan servir a Neprivasa-PACSA, una agència immobiliària per al benestar definitiu i emissora de donatius desinteressats. || Nom amb què, en homenatge d'adhesió al personatge injustament maltractat, podria ser conegut en el futur el Circuit de Velocitat de

Xest. || *Límpio*, que diuen a Onda. || Nom profà amb què, segons la llegenda, era conegut entre els hebreus que van encetar la diàspora l'11è manament de Moisès, el qual, sempre d'acord amb el mite, deia: No traficaràs amb influències. || Policia autònoma valenciana. || Guardó atorgat als que destaquen en la lluita contra la corruptela. || Carenat de moto esportiva. || Pla de jubilació de la Caixa Provincial de Castelló. || En sentit figurat, nadar i guardar la roba.

Un de l'obra en la Barcelona del 92

Monsenyor **Ricard Maria Carles Gordó**, home pròxim a la causa de l'Opus Dei, ja és ex-bisbe de Tortosa. La Santa Seu, com s'esperava entre els sectors més progressistes del clero, l'ha confirmat com a successor de **Narcís Jubany** en la diòcesi de Barcelona. I una nota de sarcasme marginal: la decisió del Sant Pare, segons els observadors de crèdit, es va fer pública el dia de Sant **Josep Oriol**, que és tot un símptoma de sensibilitat nacional, a canvi d'un arquebisbe que no en té gens.

El valencià Carles Gordó, capellà de Tavernes de Valldigna durant els anys 50, va arribar a la diòcesi de Tortosa cap a l'any 68, i en el 69 va substituir en el càrrec de bisbe el balear **Manuel Moll**, eclesiàstic d'un franquisme immoderat que va fer entrar el generalíssim *bajo palio* en la seua catedral. El flamant bisbe, no exempt de populisme va impressionar la seua feligresia amb les noves maneres de què era portador: el *clergyman* i l'automòbil esportiu propi, enfront de les indumentàries medievals de Moll i l'*haiga* amb xofer oficial.

Però monsenyor Carles, a banda de la façana moderna exterior, sempre s'ha aliat amb els sectors més ultracon-

servadors de la Conferència Episcopal Espanyola. L'any 79 va prohibir, cosa que no ha passat en cap altra diòcesi catalana, a dos capellans presentar-se a les eleccions municipals, i posteriorment va imposar un veto a mossèn **Miquel Redolat**, un destacat contestatari contra la central nuclear d'Ascó, localitat on es trobava la seua parròquia i de la qual va ser desplaçat per motius de *salut*. L'altre capellà va acabar penjant els hàbits. O siga que **Lluís Hernández**, actual alcalde de Santa Coloma de Gramenet i capellà, ja pot començar a considerar les incompatibilitats —o hàbit o vara— que preconitza l'actual arquebisbe de Barcelona. Déu ens en guard.

El socialisme que vindrà sense Ribó

A Madrid van presentar la revista *El Socialismo del Futuro*, entre altres, **Felipe González**, **Michel Rocard**, **Alfonso Guerra** i **Achille Occhetto**. L'assistència d'Occhetto no tenia una altra justificació que els nous aires que propugnava el dirigent italià per al PCI, partit que ha sol·licitat l'ingrés a la Internacional Socialista, i la cortesia del PSOE.

Però la cortesia cap al PCI, per omissió d'homòlegs, s'ha transformat en una negació dels esforços que **Rafael Ribó** i Iniciativa per Catalunya estan portant a terme en la més pura línia Occhetto. I també, en certa manera d'IU, encara que alguns dels seus sectors són més reticents a les relacions amb els socialistes i no han demanat la incorporació a la IS.

Si el nou disseny de l'esquerra europea és capaç d'iniciar-se sense contemplar —negant-lo inclús— el procés d'adaptació que algunes forces d'esquerra, amb un risc intern considerable, estan efectuant de cara al futur, s'està perdent el temps.